

der en registrering sted af ejerlejlighedernes grænser. Det forudsættes endvidere, at en landinspektør ligeledes skal attestere ændringer i fortegnelse eller kort, for at sådanne ændringer kan blive registreret i tingbogen.

Med hensyn til lovens område, jfr. ændringsforslag nr. 2, er der i de boligpolitiske aftaler af 18. januar 1966 mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre opnået enighed om, at der åbnes adgang til også at etablere ejerlejligheder i hele den eksisterende boligmasse bortset fra det almennyttige byggeri. Udvalgets flertal er enigt heri.

I tilslutning til spørgsmålet om udvidelse af lovens område har udvalget drøftet lejerens stilling i udlejningsejendomme, der opdeles i ejerlejligheder. Efter den gældende lejelovgivning kan en lejer opsiges til fraflytning, når udlejeren selv ønsker at bebo lejligheden. Opsigelse kan dog tidligst ske, når ejeren har haft tinglyst adkomst i mindst 2 år, og der tilkommer lejerens et opsigelsesvarsel af mindst 6 måneder. For at undgå at lejere i en udlejningsejendom, der opdeles i ejerlejligheder, skal risikere at blive opsagt i medfør af den nævnte bestemmelse af en køber af hans lejlighed, er der i udvalget enighed om, at den nævnte opsigelsesadgang ved en ændring i lov om leje bør begrænses således, at ejeren af en ejerlejlighed ikke med henblik på selv at bebo lejligheden kan opsiges en lejer, som beboede lejligheden på det tidspunkt, da opdelingen i ejerlejligheder fandt sted.

Udvalgets foran nævnte flertal indstiller herefter lovforslaget til vedtagelse med de af boligministeren foreslåede ændringer.

Et mindretal (Arne Larsen) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Som allerede tilkendegivet ved lovforslagets første behandling gik socialistisk folkeparti imod denne nydannelse på boligområdet. De foreslåede ændringer, som flertallet i udvalget har tilsluttet sig, betyder efter mindretallets opfattelse en yderligere forringelse af lovforslaget. Ejerlejlighedsprincippet er efter SF's opfattelse ikke egnet til at løse

boligmangelen eller egnet til at billiggøre boligen — tværtimod vil ejerlejlighedsprincippet i den nuværende situation kun yderligere forstærke spekulationsmulighederne til skade for samfundet som helhed.

Ejerlejlighedsprincippet vil ydermere skattemæssigt begunstige dem, der har kapital at investere i ejerlejligheder. Den skattebegunstigelse, som i dag ydes parcelhusejere o.l., vil hermed blive yderligere udvidet til ejere af lejligheder i etageejendomme. Så længe der ikke er skaffet ligestilling i skattemæssig henseende mellem lejere og ejere, vil det være uretfærdigt og forkert at gennemføre ejerlejlighedsprincippet.

Ved de stillede ændringsforslag er det meningen at udvide lovens område til også at omfatte den ældre, privatejede boligmasse, hvilket principielt vil sige, at ejendomme uanset alder og tilstand vil kunne overgå til dette nye system.

Af en af Københavns boligkommission i året 1963 udarbejdet oversigt fremgår det, at saneringsopgaven for Københavns vedkommende omfatter 375 kareer med 78.000 boliger, hvoraf 36.500 er saneringsmodne og af disse igen ca. 23.000 kondemnabile, hvortil kommer 3.000 kondemnabile boliger uden for saneringsområderne, i alt 26.000 kondemnabile boliger. Hidtil har det private initiativ ikke kunnet løse opgaven at forny denne udslidte del af boligmassen. Man må kunne forudse en stigende spekulation i gamle ejendomme, som udbydes til selvejerlejligheder, hvilket igen vil sige et forstærket pres på realkreditte, et større og sandsynligvis uhensigtsmæssigt forbrug af materialer og arbejdskraft. Byudviklingsmæssigt vil dette princips gennemførelse også besværliggøre byfornyelse og hensigtsmæssige saneringer, som tilmed vil blive urimeligt dyrere for samfundet. Efter SF's opfattelse er det forkert, at ændringsforslaget ikke sætter visse grænser for ejerlejlighedsprincippet gennemførelse i den ældre boligmasse.

Af disse grunde kan socialistisk folkeparti hverken medvirke til gennemførelse af de stillede ændringsforslag eller af lovforslaget.